

idet det vilde være et uoverkommeligt Arbejde at fatte sig i Rapport til de enkelte Smaasamfund omkring i Landet, hvis Anliggender der handles om.

Man er atter idag kommen tilbage til Spørgsmaalet om Nødvendigheden af at fastsætte Begrebet „Danst Sæterritorium“. Jeg tror, at jeg ved Sagens Behandling igaar udtalte mig saaledes, at jeg ikke let kunde misforstaaes. Begrebet Sæterritorium har jo Betydning i to Henseender. For det Første overfor Fremmede. I den Henseende er der af flere andre Talere givet mig Ret i, at det er umuligt for den danske Lovgivningsmagt ved ensidige Bestemmelser at fastsætte Grændsen for dansk Sæterritorium; det kan kun ske ved Overenskomst med andre Magter, og det vilde være forgjæves og uden Betydning, om vi ved ensidige Handlinger vilde sige: Dertil gaar overfor andre Nationer det danske Sæterritorium. Forfaarvidt maa det altsaa staa hen indtil videre og maaske for bestandigt, hvorvidt dansk Sæterritorium strækker sig overfor Udlandet. I Forholdet derimod til danske Undersaatter er det danske Sæterritorium efter gammel gjældende Ret i Sæmilit ud fra Land, og jeg nærer ingen Tvivl om, at den, som vilde tillade sig indenfor dette Territorium, at overtrede de Bestemmelser, som indeholdes i Fiskeriloven, vilde blive domfældt. — Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds mente, at der ved § 3 skulde være taget særligt Hensyn til de større Lodsseiere. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at der ved Affattelsen af Paragrafen ikke har været taget særligt Hensyn til større eller mindre Lodsseiere, men til Lodsseiere i det Hele. Man har paa dette Punkt optaget den bestaaende Retts Regler. Man har ikke kunnet forstaa Danske Lovs 5—10—43 anderledes, end at den hjemlede for Lodsseierne en Ret til i Almindelighed at have Kallegaard udenfor deres Grund, og man har tillige været opmærksom paa den Modifikation i Hovedreglen, som staaar der. Men at den ikke har kunnet betyde, at den menige Mand i alle Tilfælde skulde kunne forhindre Reglen fra at have Betydning, synes jeg er klart. Reglen har været forstaaet og staaet uanfægtet saaledes, at Grundeierne have Ret til Kallegaard udenfor deres Grunde, og der er Højesteretspræjudikater for, at dette har været Opfattelsen paa disse Omraader. Det sidste Højesteretspræjudikat er af 1873. Under disse Omstændigheder har Regeringen troet at maatte betragte det som en Eiendomsret ikke for de store, men for alle Lodsseiere, som man ikke har Lov til at angribe, og man har troet at maatte vedligeholde den bestaaende Ret og ikke instituere nogen ny Regel. — Ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt det kunde være tilladeligt at expropriere til Veie og Stier o. s. v. til Afbenyttelse for Fiskerne, sagde det ærede Medlem, at der maatte tages et passende Hensyn til Alles Berettigelse til en fri Benyttelse af det aabne Vand.

Her er imidlertid ikke Tale om Vandarealer og heller ikke om Veie og Stier, som uden store Vanskeligheder kunde tilveiebringes, men Tale om Afstaaelse af Grundarealer, Forstrande, som skulle afstaaes i bestemte Diemed til private Personer, for at de der kunne optage og tørre deres Redskaber, altsaa om en virkelig Expropriation af Jordieendom, og det er et Forhold, som jeg tror er af en saadan Betskaffenhed, at man der maa gaa meget varfom tilværts, ligesom jeg i Dieblisset heller ikke tror, at man efter Grundloven har Ret til at expropriere i saadant Diemed, skjøndt jeg indrømmer, at det i mange Tilfælde kunde være overmaade nyttigt, og at det i de fleste Tilfælde vilde være Arealer, som for de paagjældende Eiere maaske ikke vilde have stor Betydning. Det ærede Medlem satte som Formaalet for en Fiskerilov at sørge for, at saa Mange som muligt kunde faae Gavn af Fiskeriets Udøvelse, og at de maatte kunne udøve det saa indbringende for dem som muligt. Jeg vil sige, at denne Sætning maa suppleres, idet det ogsaa maa være Opgaven for en Fiskerilov, at se hen til, at Fiskerne ogsaa i Fremtiden kunne have Nytte af Fiskeriet. Det er det Formaal, Lovforslaget væsentlig har sat sig, at føie Regler, som gjøre det muligt at bevare denne Indtægtskilde ogsaa for de fremtidige Fiskere ufornindsket. Naar nu det ærede Medlem paaklager, at man ikke har Erfaringer nok udenfor Limfjorden til derpaa at kunne bygge indskrænkende Bestemmelser, der kunne have stor Betydning for Fiskeribefolkningen, saa vil jeg sige, at man har søgt at indhente de Erfaringer, som efter Omstændighederne kunde have, men at jeg ogsaa tror, det er berettiget at benytte sig af de Erfaringer, man har paa Limfjorden, og at man med Nytte kan overføre dem paa lignende Terrainer. De Erfaringer, man har om Fiskeriets Udøvelse paa Limfjorden, har man ganske vist draget sig til Nytte ved de Bestemmelser, man har føiet om Fiskeriet ogsaa paa andre Steder. Naar det ærede Medlem dernæst yttrede, at det dog var muligt, at man paa sine Steder ved Forhandling med selve Fiskeribefolkningen kunde komme til et Resultat med dem om Maaden, hvorpaa Fiskeriet der kunde udøves, maa jeg sige, at det jo vilde være en overordentlig vanskelig Opgave for Regeringen at udføre, at faae en saadan Forligsmægling iværksat omkring paa forskjellige Steder i Landet; men selv om det kunde lode til et Resultat, vilde man ganske vist komme bort fra det, som har været Hovedtanke for det nærværende Lovforslag, nemlig at tilveiebringe en ensartet Fiskerilovgivning for hele Danmark, og man vilde faae en Lovgivning, som bestod af en overordentlig Mængde smaa Stykker, idet der blev særlige Regler paa de enkelte Steder, hvis Overholdelse det vilde blive overordentligt vanskeligt at kontrollere. Jeg tror ikke, at det vilde være en Veie, der kunde lede til